

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Гласът на народната ни църква. — † Траянополски Епископ Антимъ.
2. Невърни твърдения за църковния брак. — Хр. Поповъ.
3. Евангелски истини. — Борисъ Мариновъ.
4. Новият устав за реорганизацията на братствата. — Б. п. Стоиленовъ.
5. Бележки и отгиви.
6. Сказки и събрания.
7. Изъ печата.
8. Книги.
9. Официаленъ отдѣлъ.
10. Църковна и обществена лѣгописъ: I У насъ; II Въ чужбина
11. Обявления.

† Траянополски Епископ Антимъ.

Гласът на народната ни църква.

Развитиего на нашия държавенъ и общественъ животъ често пѣти е бивало обусловено отъ съвсемъ случайни обстоятелства. За това и резултатитъ сж бивали сжщо случайни. Въ живота винаги се борятъ противоположни сили. Не действуватъ ли добритъ фактори и добритъ и родолюбиви хора, действуватъ лошитъ. Въ насъ много пѣти въ миналото така е ставало. Даже държавници сж изпитано минало и опитностъ понѣкога сж изпадали въ крайности и сж извършвали фатални грѣшки.

Много нѣщо би разкрило на днешното поколение, както казва и единъ нашъ социологъ, едно спокойно изучаване на нашето минало и на досегашния животъ на нашата държава, на нашитъ обществени условия и държавни наредби. То ни би убедило, че у насъ, често пѣти въ нашето минало, наши държавници сж искали да канализиратъ силитъ и енергията на народа не съзакони и наредби, които сж изразъ на национално възпитание и които изтичатъ отъ истинскитъ нужди на живота, но съ закони, които се копиратъ отъ чужди страни и държави.

Никой нѣма да отрече, че народитъ сж по-стари отъ човѣшкитъ закони, както и никой нѣма да твърди, че животътъ на народа може да се окове въ параграфи, които не хармонизиратъ съ неговата отечествена вѣра, традиции, нрави, култура и темпераментъ.

Фатално е и погрѣшно е да се мисли и вѣрва, че съ законъ и наредба може да се създава онова, за което нѣма зачатъци у единъ народъ. Не се откъсва народъ лесно и безъ сътресения отъ традицитъ и вѣрата си. Революцитъ сж успѣвали да отклонятъ временно народитъ отъ тѣхния есте-

ственъ пѣтъ. Обаче, тѣ никога не сж могли да ги откъснатъ отъ миналото. Мъртвитъ управляватъ живитъ съ великитъ си идеи, дѣла и традиции. Тѣ сж, които говорятъ въ книгитъ, тѣ сж, които законодателствуватъ. „Душитъ на нашитъ прадѣди, казва единъ мислителъ, говорятъ чрезъ нашитъ уста“... Тамъ, дето искатъ да прекъснатъ всѣка връзка съ миналото и мъртвитъ, нѣма и не може да има правилень животъ. Тамъ се посѣга на самитъ основи на обществото.

Франция два вѣка се късѣ отъ своето минало и днесъ, особено следъ войнитъ, отново се връща къмъ него и къмъ вѣрата. Нейниятъ животъ е свързанъ съ него. Законитъ, които френската държава създаде безъ огледъ къмъ миналото и народнитъ традиции, не можахъ нито да промѣнятъ народа, нито да го откъснатъ съвсемъ отъ традицитъ. Законитъ излѣзоха по-слаби отъ миналото.

И България се опита да сжска всѣка връзка съ миналото, но изпита всички послѣдствия отъ тоя погрѣшенъ пѣтъ; той и донесе само злини и сътресения.

За това и Църквата, като истински вѣковенъ народенъ стражъ, чрезъ устата на свои родолюбиви пастири справедливо посочва, че нравствено-религиознитъ устои у интеллигенцията, па даже и у простия народъ сж разклатени, че простотата и чистотата на нравитъ почватъ да се губятъ, че младото поколение твърде малко и съвсемъ слабо се възпитана въ вѣрата и традицитъ народни, че разколебана сж основитъ на семейството и щастливитъ бракове ставатъ все по-рѣдки, че лекомислието и свободомислието все повече и по-дръзко минаватъ границитъ на позволеното, че при това тежко положение и болно време е пакостно за цѣлостъта и единството на народа да се въведе задължителенъ или факултативенъ граждански бракъ.

Нашата родна Църква е слагала камъкъ върху камъкъ при градежа на отечествения олтаръ и е създала днешната ни държава. Тя е пазила народния духъ и традиции презъ най-тъмнитъ робски времена и днесъ умолява и вика къмъ опомняне...

Сждбносна грѣшка ще бъде въвеждането у насъ гражданския бракъ, мимо Конституцията и Екзархийския уставъ. Това ще означава раздѣла на Църквата отъ държавата и ще стане изворъ за разединение и вражда.

Всички ще признаватъ, че *Свячѣ* е правъ, като заявява: „Българската православна църква е едно тѣло предвидено и защитено отъ Конституцията. Отдѣлението и отъ Държавата е свързано съ мнозинъ нравствени, цѣлонародни, държавни. Всичко заповѣда на нашата държава да запази духовната спойка на нашия народъ“, да запази съюза си съ Църквата и безъ нея да не предприема такива сждбносни реформи.

Невѣрни твърдения за църковния брак.

Ратушатъ да се въведе и у насъ гражданскитъ бракъ говорятъ, че гражданската форма на брака, като основа на семейство, датираха много по-рано отъ църковната. Въ цървигъ въкове следъ Христа Църквата съвсемъ не се била интересуваа отъ брака. Църковниятъ бракъ, наредъ съ гражданския, се явилъ по-късно и се състоялъ въ едно просто благословение на брака отъ църковнитъ представители. Той добилъ господствуваще значение едва презъ 9-я вѣкъ. А чакъ къмъ 13-я вѣкъ Църквата била причислила брака къмъ таинства си.

Нищо по-невѣрно отъ всичко това.

Най-наредъ защитнитъ на гражданския бракъ не могатъ да посочатъ нито на единъ автентиченъ документъ, отъ който би могло да се види, че гражданската форма на брака е църковна и много по-стара отъ религиозната. А за религиозния бракъ има много такива исторически документи. Пръвъ такъвъ документъ е светата Библия. Още отъ първитъ нейни страници, дето се разказва за брака на първата човѣшка двойка, се вижда, че бракътъ, като актъ религиозенъ, е толкова старъ, колкото е старо и самото човѣчество.

А ето що ни говори Библията за брака на първата човѣшка двойка.

Следъ като създалъ всичко, Богъ сътворилъ и първата човѣшка двойка (Адама и Ева), но не едновременно. По-напредъ създалъ Адама, а следъ известно време—и Ева. До създаването на Ева Адамъ изпиталъ всичката тежестъ на своята самотия. Въ плана на Твореца е влизало създаването помощникъ на първия човѣкъ. Но Богъ поотложилъ туй създаване, въротно, за да накара човѣка да почувствува голъмата нужда отъ такъвъ помощникъ, та, следъ като изпиталъ нуждата на самотината, много повече да се рава на другарката си и по-крепко да се привърже къмъ нея. Свещенитъ писателъ дава да се разбере, че особена мжка отъ своята самотия Адамъ почувствувалъ, когато Богъ довелъ при него всички полски животни и небесни птици да имъ турне имена. „И даде човѣкътъ имена на всички добитъци и небесни птици и на всички полски зверове, —разказва битописателътъ Моисей,—но за човѣка не се намири помощникъ, нему подобенъ“ (Бит. 2, 19—20).

Тогавъ Богъ прислжи къмъ създаване на помощникъ.

И отгдъ взима Той той помощникъ? Отъ пръстъта ли, отъ която произлязълъ Адамъ? Не. Адамъ не щѣ да бѣде единъкъ първо начало на човѣшкия родъ, ако човѣшкото същество, предназначено да му бѣде другаръ, не било взето отъ неговитъ хълбоци. Затова Богъ му дава единъ таинственъ дълбокъ сънъ, презъ време на който взима едно отъ ребрата му и отъ туй ребро, като му вдъхна друга душа, създава жената — пленителната и цѣломъдрена годевица на дълбоко заспаля Адамъ. Богъ я взима и я довежда при Адама.

Адамъ се пробужда. Той, по думитъ на единъ западенъ богословъ, гледа и не иска да върва на очитъ си: вижда съ очитъ си оная, която съзерцавалъ въ пророческо съновидение, и веднага схваща, че въ туй миро създаване, въ тая девствена другарка неговото съвръшенство ще бѣде завършено. Защото — той е умътъ, ти е сърцето; той е мисълъта, ти е чувство; той е величieto, ти е красотата; той е силата, ти е нѣжността; той е заповѣдникътъ, ти е внушителътъ; той е сячътъ на животъ, ти е плодородната почва, дето сячътъ трѣбва да поникне. Адамъ и се любва, той е

въ умиление и възторгъ, и отъ сърцето му, изпълнено съ една нова любовъ, се изръгва чудниятъ *епита-ламъ*!), който разкрива на бждия свѣтъ съжнността и светитъ закони на брака.

— *Ето, казва той, това е костъ отъ коститъ ми и плътъ отъ плътта ми. Тя ще се нарича жена, защото е взета отъ мжжа.*

Се други думи, помощницата на Адама ще се нарича съ име, взето отъ името на мжжа, защото сама е взета, изтеглена отъ него. На еврейски това е така: мжжъ се казва *иш*, а жена — *иша*, т. е. мжжова, мжжина, мжжена (оттукъ, въротно, съкратеното *жсена*). И у насъ *мома*, следъ като бѣде омжжена (т. е. следъ като стане мжжова, мжжина, мжжена), получава името *жена*.

Но първосъздадениятъ и нататкъ вдъхновено произляга :

— *Затова ще остави човѣкъ баща си и майка си и ще се прилепи къмъ жена си; и ще бждатъ двамата една плътъ.*

Тия думи ясно показватъ, че човѣкъ цѣлъ (въ пълнота) се проявява само въ единството на двата пола, че мжжътъ и жената сж призвани да образуватъ отъ себе си единъ съвършенъ човѣкъ, доколкото тѣ, разбира се, чрезъ самостоятелна духовна работа се обединяватъ при съвѣстния си животъ. Двамата (отъ които нито единиятъ, нито другитъ по-рано не е билъ цѣлъ) въ брака ставатъ единъ цѣлъ човѣкъ, „една плътъ“.

Отъ тия думи сяко се вижда, че връзкитъ, свързани помежду мжжа и жената, сж по-тѣсни и по-силни отъ естественитъ връзки, които до женитбата сж ги свързвали съ родителитъ имъ. Човѣкъ оставя баща си и майка си, защото търси своята пълнота и, като я намири въ лицето на жената, прилепа се къмъ нея.

На тоя избликъ отъ радостъ и любовъ Богъ отговаря съ благословение, пълно съ обичъ и доброта: — *Плодете се и множете, пълнете земята и я обладайте и господарувайте надъ всичко въ нея.*

Подобно благословение Богъ далъ на Ноя и синовеъ му (Бит. 9, 1).

Това е първиятъ бракъ, споредъ най-автентичния исторически документъ—св. Библия. Е добре, граждански бракъ ли е той? Съвсемъ не. Бракътъ на Адама и Ева е единъ чисто религиозенъ актъ. Самъ Богъ подготвя тоя бракъ, съединява тия, между които трѣбва да се склочи, благославя двойката, отъ която ще произлязатъ семействата и народитъ. Въ тоя бракъ няма нищо гражданско. Защото семейството е по-старо отъ обществото, и бракътъ, основа на семейството, е по-старъ отъ гражданската власть, която управлява обществото.

Този първоначаленъ бракъ, въпрѣки грѣхонадението на прародителитъ, не престаналъ да бѣде свещенъ актъ и дълго време е билъ почитанъ въ преданията на човѣшкото. Но, атакуванъ отъ падналата и повредена човѣшка природа, той постепенно билъ отслабванъ и понижаванъ, докле най-последъ съвсемъ билъ извратенъ и обезобразенъ отъ езическитъ народи. Евреитъ, и тѣстина, повече отъ другитъ народи почитали брака, но и тѣ отстѣпили отъ него: поради жестокосерднето имъ Богъ чрезъ Моисей смекчилъ неговата строгостъ (Мат. 19, 8).

Иисусъ Христосъ възстановилъ първоначалния бракъ въ всичката му светостъ и строгостъ. Още въ началото на Своего обществено служение Той прислствувалъ на брачно тържество—на сватбата въ Кана Галилейска. Съ Своего лично прислствие на брака, който, разбира се, и благословилъ, Спасителътъ отдалъ

*) Химна на брака.

особена честь на брачния институт. Съ самото пък извършване на първото Си чудо въ връзка съ той брак Той дал свидетелство за небесното благословение на брачния съюз. А по-късно, когато били запитанъ от фарисейтѣ, дали е позволено на мъжа да се развежда съ жена си, Той отговорилъ съ бележититѣ думи: „Което Богъ съчеталъ, човѣкъ да не разлъка“ (Мат. 19, 6). Смисльта на тия Спасителски думи е таква: както въ самото начало, Богъ, следъ като създалъ мъжа и жената, ги съчеталъ, за да могатъ тѣ, бидейки само двама, а не повече, да съставятъ една плътъ, така точно и сега Той ги съчетава. И сега брачното съчетание е въ близка и прѣка зависимостъ отъ Бога, които му придава характеръ на неразторжимостъ.

Апостолъ Павелъ въ своитѣ послания подробно говори за брака.

Въ първо послание до Коринтяни апостолътъ пише: „Жената е свързана чрезъ закона, докле е живъ мъжъ ѝ; ако пъкъ умре мъжъ ѝ, тя е свободна да се омъжи за когото иска, но само въ име Господне“ (7, 39). Последнитѣ думи: *въ име Господне*, твърде естествено доведатъ до мисльта, че бракътъ, за който е дума, трѣбва да бѣде сключенъ въ името на Господа Спасителя или съгласно съ онова, което заповѣдалъ Спасителътъ и наредили Неговитѣ апостоли, а следователно съ знанието и благословието на Църквата. А това благословение, както може основателно да се мисли, било съединено съ онуй осветяване *чрезъ слово Божие и молитва*, за което апостолътъ е упоменалъ въ първото си послание до Тимотея (4, 5).

Въ посланието си до Ефесини ап. Павелъ съ благоговение говори за брака, като го нарича *тайна велика*. Той пише:

— Вие, женитѣ, покорявайте се на мъжетѣ си, като на Господа, защото мъжътъ е глава на жената, както и Христосъ е глава на Църквата, и Той е спасителъ на тѣлото. Но както Църквата се покорява на Христа, така и женитѣ да се покоряватъ на мъжетѣ си въ всичко. Вие, мъжетѣ, обичайте женитѣ си, както и Христосъ обикна Църквата и предале Себе Си за нея, за да я освети, като я очисти съ водната баня чрезъ слово; за да я представи на Себе Си славна Църква, която нѣма петно, ни порокъ, или нѣщо подобно, но да бѣде света и непорочна. Тѣй сж длъжни мъжетѣ да обичатъ женитѣ си, както обичатъ тѣлата си; който обича жена си, себе си обича. Защото никой никога не е намразилъ плътта си, а я храни и съгрѣва, както и Господъ — Църквата, понеже ние сме членове на тѣлото Му — отъ плътта Му и отъ коститѣ Му. „За това ще остави човѣкъ баща си и майка си и ще се прилепи къмъ жена си, и ще бждатъ двамата една плътъ“. Тази тайна е велика; но азъ говоря за Христа и за Църквата (5, 22—32).

Всички св. Отци и Учители на Църквата въ горнитѣ думи на ап. Павла виждатъ ясно указание, че Исусъ Христосъ издигналъ брака до величие на таинство. Споредъ тия думи на ап. Павла, духовно-благодатниятъ съюзъ на Исуса Христа съ Неговата Църква е образъ на брачния съюзъ между мъжа и жената, поради което бракътъ представлява отъ себе си не само тайна, но и велика тайна. А таинственъ ирвани брачния съюзъ изобилната благодатъ, която се излива на него отъ таинствено-благодатния съюзъ на Христа съ Църквата. Туй именно дава основание да се мисли, че още въ апостолско време въ Църквата ще да е било установено свещенодействие, чрезъ което се извържда божествената благодатъ върху сключившитѣ въ бракъ.

Следъ апостолския въкъ въ цѣлата Христова

Църква виждаме бракътъ да се счита за едно отъ таинства. Св. Игнатий Богоносецъ, блажени Тертулианъ и Августинъ, свети Амвросий Медиолански, Василий Велики, Григорий Богословъ и Иоанъ Златоустъ — всички говорятъ за брака като за таинство. Св. Златоустъ, като възстава противъ срамнитѣ пѣсни презъ време на брачнитѣ тържества, казва: „Защо всенародно безчестилъ честното таинство бракъ?“ (Бес. на Бит. 49, 6). Споредъ нѣкои св. Отци, брачни съюзи, сключени безъ църковно благословение, се смѣтали за блудство. Бракътъ като таинство се преподавалъ въ великитѣ богословски школи. Него подтвърждаватъ съборитѣ. За него говорятъ трѣбнитѣ въ своитѣ чиновно-последования.

Да, религиозниятъ бракъ е билъ отначало на свѣта и презъ всички времена. Този установенъ отъ Бога браченъ съюзъ Исусъ Христосъ издигналъ въ таинство. Таинството бракъ не е обикновенъ договоръ между преговарящи страни. Той е духовно-иравственъ съюзъ. Неговата сжщина е — сливане на два живота, съединение на две сърдца, обещаващи си взаимно вѣрностъ и любовъ до самопожертвуване винаги, и получаване божествена благодатъ, която закрепява тия обещания, съвършенствана естествена любовъ, закъчва съюза до неразторжимостъ и осветява съпризритѣ.

А къде и кога можемъ да срещнемъ въ миналото бракъ чисто свѣтски, граждански? Никде и никога. „Обърнете се къмъ паметницитѣ на миналото, — говори единъ бележитъ западенъ църковникъ, — изучете нравитѣ и институцитѣ на най-цивилизованитѣ и на най-дивитѣ народи — навсѣкде и винаги ще видите да се явява бракътъ подъ форма на единъ религиозенъ и свещенъ актъ. Навсѣкде и винаги ще видите свѣтби, осветявани чрезъ религиозни обреди, ще срещнете авторитета на първосвещеници и службата на свещеници“ Навсѣкде и винаги ще забележите и ще попинате съпрѣдъ намбата на една таинствена и свръчовѣшка сила въ съюза на съпризритѣ. Навсѣкде и винаги бракътъ е билъ смѣталъ като нѣщо свещено, религиозно, установено отъ Бога. Бракътъ никога не е билъ чисто граждански. Развратитѣ свѣтски хора, желаещи да изгонятъ Бога отъ семейството и отъ брака, който е неговъ източникъ, иматъ противъ себе си Библията, миналото и цѣлия човѣшки родъ“.

Следъ всичко, казано до тукъ, става ясно — колко сж несериозни и невѣрни твърденията, че гражданскиятъ бракъ билъ първична форма на брачния съюзъ, че религиозниятъ бракъ се билъ появилъ твърде късно и че чакъ въ 13-я въкъ той билъ причисленъ къмъ църковнитѣ таинства.

Хр. Поповъ

Евангелски истини.

(Марка, 10:32—45).

Наближавалъ часътъ на Господнитѣ страдания. Първосвещеницитѣ и фарисейтѣ вече били дали заповѣдъ, ако нѣкой узнае де е Христосъ, да обиди, да заговори (Иоанъ, 11:57).

Господъ Исусъ, придруженъ отъ ученицитѣ Си, отивалъ за Иерусалимъ. Изъ пътя Той имъ говорилъ, какво ще стане съ Него:

„Ето възлизамъ за Иерусалимъ, и Сияъ Човѣческиятъ ще бѣде преданъ на първосвещеницитѣ и книжницитѣ, и ще Го осъдятъ на смъртъ, и ще Го предадатъ на единичнитѣ; и ще се поругаатъ надъ Него, и ще Го бичуватъ, и ще Го оплюватъ, и ще Го убиятъ; и на третия день ще възкрѣсне“.

Всичко това, което говорилъ Господь, било непонятно за ученицитъ.

Тъ видѣли Неговѣтъ безбройни чудеса: излѣряване на слѣпи, кръвоточии, прокажени, сухоржки, разслабени, глухонѣми; възкресяване на мъртви; изгоняване на демони; укротяване на бури; нахраняване на 5,000 души съ 5 хлѣба и 2 риби; холене по морето.

Видѣли и Неговата слава (Иоана, 1:14).

Нѣкои отъ тѣхъ даже чули свидетелството на Бога Отца: „Този е Моятъ възлюбенъ Синъ, въ Когото е Моего благоволение“ (Матей, 17:5).

И сега недоумѣвали: Какъ е възможно Синьтъ Божий, Този, въ Когото е Божието благоволение, да страда? . . .

Апостолитъ мечтаели: по-скоро да дойде Неговото царство, да се открие Неговата незаходима слава. *И възгади да получатъ мѣста:* „Господи, дай ни да седнемъ при Тебе, въ славата Ти, отъ дѣсно и отъ лѣво!“

Чуйте, какво имъ отговорилъ Господь: „Знаете, че ония, които се смѣтатъ за книзи на нарадитѣ, господаруватъ надъ тѣхъ, и велможитѣ имъ властвуватъ върху тѣхъ. Но между васъ нѣма да бжде тѣй: който иска между васъ да бжде голѣмъ, нека ви бжде слуга; и който иска между васъ да бжде пръвъ, нека бжде на всички робъ. Защото и Синъ Човѣческый не дойде, за да Му служатъ, но да послужи и даде душата Си откупъ за мнозина“.

Плѣнитъ земенъ животъ на Господа Исуса Христа бѣше *слугуване*. Нѣма Евангелска странна, която да не е измѣстена съ добрини, извършени отъ Господа. Той ладе и душата Си откупъ за мнозина. Чрезъ това Исусъ Христосъ стана царь на сърдцата на милиони. И съ право Наполеонъ казва на Монтолонъ: „Александъръ, Цезарь, Карлъ Велики и азъ основахме велики царства; но върху какво основахме ние създайнитя на гения си? Върху силата. Само Исусъ основа Своето царство на любовта, та и до днешенъ има милиони човѣци, готови да мратъ за Него“.

И светитъ апостоли тръгнаха и вървѣха по стѣпнитъ на Своя Учителъ и Господь.
И тѣхнитъ животъ не бѣше друго, освенъ *слугуване*.

Св. апостолъ Павелъ пише: „Дори до тоя часъ и гладуваме, и жадуваме, и холитъ голи, и ни биятъ по лице, и се скитаме, и се трудимъ, работейки съ ржцетѣ си. Злопословиенъ — благославие; гонени — търпимъ, худени — молимъ се“ (1. Кор., 4:11—13). „Всѣки отъ насъ . . . угожлана на ближния въ доброто за називанье“ (Римл., 15:2), безъ да търси „своята полза“ (1. Кор., 10:33).

Претърпѣха гонения и бой; бѣха затваряни въ тъмници, седени и осждѣвани на смъртъ, лагинаха мъченически: едни — посѣчени съ мечъ, други — разнати на кръсть, трети — убити съ камъни, четвърти — хвърлени отъ покривъ . . .

Но тѣ победиха свѣта, живѣятъ до днешенъ и ше живѣятъ до скончания вѣка, во вѣки вѣковъ.

Лицето на земята е украсено съ величествени храмове, издигнати въ тѣхна честь. Милиони човѣшкы сърдця ги призоваватъ въ молитвитѣ си и имъ пѣятъ хвалбени и благодарствени пѣсни.

Тѣ — апостолитѣ — станаха голѣмци, първенци.

Да служимъ на другитѣ—ето пѣтьтъ къмъ истинското издигане, къмъ истинската победа, къмъ истинското властвуване и къмъ истинската слава! . . .

Колко много сме чужди на Христа, на Христовото учение, на Християнъ! духъ ние — днешнитъ християни! Чужди — въ мислитѣ си, въ чувствата си, въ желанията си, въ словата си, въ дѣлата си, въ живота си!

Намъ се иска да „бждемъ господарни, да имаме власть, да се ползуваме съ слава... а и да си бждемъ християни“.

Забравяме, че Синъ Човѣческый дойде „да послужи и даде душата Си откупъ“ (Марка, 10:45) и да ни ладе примѣръ да правимъ и ние *сѣщото*, каквото Той направи (Иоанъ, 13:15).

По стѣпнитъ на Спасителя и на светитѣ апостоли трѣбва да вървимъ, ако искаме да бждемъ Христови, и животѣтъ ни — християнски.

Да се подвизаваме съ добрия подвигъ на вѣрата и да се лѣржимъ о вѣчния животъ, за който сме призвани (1. Тим., 6:12), като служимъ на другитѣ, на ближния, на брата човѣкъ (Лука, 10:37)!

Борисъ Мариновъ

Новиятъ уставъ за реорганизацията на братствата.

Осмиятъ редовенъ годишенъ съборъ на православитѣ християнски братства въ България, състоялъ се миналата година презъ м. септемврий, въ гр. Ловечъ, при единъ новъ уставъ за организирането на православитѣ християнски братства въ околийски и епархийски съюзи. Този новъ уставъ повлече следъ себе си известни частични измѣнения и въ общиятъ уставъ на съюза на правосл. христ. братства.

Какво наложи изработването на този новъ уставъ? Не желанието, разбира се, да се новаторствува, нито да се създаватъ необмислени изкуствени положения, които да спѣватъ правилния развой на братственния животъ, а да се направи нѣщо, което да отговаря на новитѣ задачи, които живота поставя на братствата.

Мотивитѣ, които накареха днешното ржководство на съюза на братствата да създаде този новъ уставъ съ следнитѣ:

1. Споредъ стариятъ уставъ на Съюза, отдѣлнитѣ братства, разпръснати изъ различни села и градове въ страната, прѣко всѣкакви околийски и епархийски начальства и власти, влизатъ въ жива връзка съ единъ общо съюзнъ братски съветъ, на чело съ единъ епархийски архирей, като председателъ на тоя съветъ и ржководителъ на съюза. Този съюзнъ съветъ, значи, съ архирея-ржководителъ, има правото да дава нареждания, да изслушва отчети на отдѣлни енорийски свещеници отъ различнитѣ епархии и въобще да ржководи, макаръ и отчетни, духовния животъ въ тия епархии. Макаръ епархийския архирей, ржководителъ на съюза, да се назначава отъ Св. Синодъ и да е неговъ пълномощникъ, каноническото неудобство въ случая е вътрѣе очевидно, тъй като, наредъ съ епархийскитѣ духовни власти, наредъ и съ св. Синодъ като върховна власт въ Църквата, се появява трета институция, която ако и да не може да се нарече власть, а само едно ржководство, все пакъ, има претенция да ржководи поне една частъ отъ религиозния животъ въ страната.

Това каноническо неудобство се избѣгва съ новия уставъ, като се приема иерархически принципъ въ Църквата като база за организирането на братствата: отдѣлнитѣ енорийски братства се обединяватъ въ око-

лийски братствени съюзи, околийските въ епархийски, епархийските въ общъ съюзъ на братствата, което върховно ръководство принадлежи на Синодъ, което той упражнява чрезъ свой пълномощникъ. Върховната управа на съюза ще има за задача не толкова да ръководи, колкото да обобщава получените опити въ отдѣлнитъ околийски и епархийски съюзи.

Съ това подчертано вмѣкване на братствата въ административния апаратъ на Църквата не се убива тѣхниятъ духъ на свободни християнски организации въ Църквата, защото, наистина, тѣ сж свободни християнски организации, но сж подъ ръководството на Църквата и, щомъ сж подъ ръководството на Църквата, това ръководство трѣбва да бжде организирано и да отговаря на елементарнитъ канонически изисквания на Църквата.

Нѣкога нѣмската протестантска вътрешна мисия, която се появи като свободно миранско сътрудничество на църквата (известни аналогични на нея задачи си поставяатъ и нашитъ братства), упорито не искаше да влиза въ тѣсни административни връзки съ протестантската църква, но и тя напоследъкъ търси тѣзни връзки, за да бжде по-резултатна неината работа. Колко повече трѣбва да дѣржимъ за това ние православнитъ.

Сжществувашето до сега положение бѣ преходно. То не можеше да бжде друго. То се налагае отъ обстоятелството, че братствата бѣха въ своя начален стадий на развитие. Сега, когато тѣ сж се вече достатъчно оформили и увеличили, на това положение се тури край.

2. Постоянно увеличаващата се численостъ на братствата прави трудно, независимо отъ каноническитъ неудобства, тѣхното добро и правилно ръководене и администриране направо отъ единъ общъ центъръ.

3. Ако въ първоначалния периодъ на оформяване, отдѣлнитъ братства и тѣхния общъ съюзъ се стараяха да догонватъ повечето външни ефекти (съ цель за пропаганда на братствената идея), като устройаха всѣка година, изпълнение съ високъ религиозенъ полемъ и ентузиазмъ, събори, сега настъпва вече време за една съсредоточена и планоуѣрна работа въ самитъ братства, въ братствата въ отдѣлнитъ духовни околии и въ епархийнитъ.

И въобщо, центъра на тежестта, както въ самата работа на братствата, така и въ тѣхнитъ хубави религиозни манифестации, новиятъ уставъ поставя доле — въ духовнитъ околии и епархийнитъ.

Общитъ, на всички братства въ България, манифестации новиятъ уставъ не отгъня, защото нито за моментъ нѣкой е отричалъ тѣхното извънредно важно импулсираще значение за братственния животъ въобщо.

И за въ бждаше ще имаме пакъ такива събори, само че тѣ ще ставатъ на всѣки три години и предварително ще бждатъ добре обмислени и организирани (Чл. 12 на устава на общия съюзъ).

Независимо отъ това, обаче, всѣка година пакъ ще си имаме редовни общи събори. Само, че тѣ ще бждатъ предимно дѣлови.

Разграничението на манифестационната отъ дѣловата страна на съборитъ се налага отъ досегашния опитъ. Многогодишнитъ всѣкогодишни събори обикновено даватъ слаба дѣлова работа. А освенъ това, много е трудно настаняването на такова голѣмо множество отъ хора (2—4,000 души) и въ дисонансъ съ хубавитъ религиозни настроения и преживявания, които се създаватъ обикновено на тия събори, често прозвучаватъ укоритъ и недоволствата на ненастаненитъ или не добре настаненитъ.

Ако при досегашния сравнително малъкъ брой на

братствата, всѣка година, и гости-съборници, и домаќини-посредници изпитватъ често една невъобразима морална мъка за настаняването, колко повече това ще бжде трудно и мъчително за въ бждаше, като се има предъ видъ, че братствата постоянно се увеличаватъ.

Затова новиятъ уставъ разграничава дѣловата отъ манифестационната страна въ тия събори и, запазвайки всѣкогодишнитъ общи събори на братствата, пренервя ги въ дѣлови (такива дѣлови всѣкогодишни събори ще иматъ и околийскитъ и епархийски съюзи на братствата — (чл. чл. 14 и 42 отъ устава за окол. и епарх. съюзъ на бр-та).

Предвиждатъ се и околийски и епархийски манифестационни събори на братствата — поне веднѣжъ въ годината (Чл. чл. 25 и 51 отъ устава за окол. и епарх. съюзъ на бр-та).

На първо време, докато се увеличи още повече броя на братствата, вмѣсто общитъ манифестационни събори на 3 години, може би, ще се свикватъ всѣкогодишнитъ, наредъ съ дѣловата работа ще играятъ отчасти и манифестационна роль, всѣкогодишнитъ общи събори, които чл. 10 на устава предвижда. По това начинъ ще се получи единъ естественъ еволюционенъ преходъ отъ стария къмъ новия уставъ.

4. Колкото и да се мисли, че като свободни християнски организации православнитъ братства могатъ да вършатъ голѣма работа, безъ активното участие на свеществото и особено на епархийскитъ начальства, тѣзи братства едва ли ще могатъ нѣщо особено да направятъ. Че това е така, ни убеждаватъ фактитъ. Напоследъкъ братствата не само се увеличаватъ числено, но и започватъ да проявяватъ една оживена религиозно-просвѣтна и благотворителна дейностъ. И това се дължи на обстоятелството, че нѣкои епархийски начальства вече твърде енергично се намѣсватъ въ тѣхния животъ, било като задължаватъ или поощряватъ свещеницитъ да образуватъ братства и да работятъ въ тѣхъ, било като непосредствено следатъ тѣхния животъ и ги подпомагатъ.

Поставена на тая база, братствата ще иматъ всички условия и възможности за единъ по-интензивенъ животъ.

Уставътъ на общия съюзъ и тоя на околийскитъ и епархийски съюзи ще бждатъ напечатани въ „Църковенъ вестникъ“, следъ, бр.

Б. п. Стоименовъ

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ

Най-после. [Северно ехо*, бр. 878 отъ 8. III. лше:

„Следъ седемъ месечно изпитание редовно избранитъ митрополитъ Софроний ще заеме Търновската митрополитска катедра.

Смѣло можемъ да кажемъ, че търновци се ошастливяватъ, защото ще иматъ за духовенъ началникъ единъ строгъ и дисциплиниранъ монахъ. Като че ли трѣбваше да се изживяе едно страдание, за да се почувствува нравственото разтлене, което широко е пунало коренитъ си въ нашата обединила отъ къмъ почтеностъ действителностъ.

Най-древната епархия ще се възглавнява отъ голѣмъ молитвеникъ, който притежава и всестранна култура.

Провидението изпраща тоя волеи иерархъ въ тая епархия, защото пълнелитъ въ нея сж много. Потънала въ бурени Божия нива намъри свои стопанинг, който, въбраме, день и ноцъ ще работи, за да възвърне величието и блъсъка на Търновската митрополитска катедрата.

Презъ гориното на мажнитъ Н. В. Пр. митрополитъ Софроний ще стъпи на катедрата, която е изкупена съ цената на страданията на именити иерарси*.

Отецъ Викентии.

Детскиятъ православни християнски дружества има да изиграетъ голъма нравствено-възпитателна, образователна и обновителна роля въ училището, семейството и обществото. За да се изпълнятъ, обаче, тия голъми задачи, потрѣбна е системна, планомерна, целесъобразна, упорита и искрена работа, която трѣбва да се проведе отъ дружествата по села, паланки и градове.

Душата на дружествата си оставатъ ръководителитъ, които трѣбва да бждатъ полномогатни отъ учителскитъ съвети, епархийскитъ свещеници и всички други културно-просветни фактори и институти въ далено селище. *Защото задачитъ на дружествата сж широки и тѣ трѣбва да привлекатъ всички, които сж възпламенени отъ свѣтлитъ Христови идеали, за да се почувствува духътъ на едно ново възпитание, сложено на неизблени нравствени основи.*

Ето защо, въ началото на учебната година, учителскитъ съветъ трѣбва да изработи, по докладъ на ръководителя, единъ просветенъ планъ, който упорито трѣбва да се следва. Не бива да изгари въ работата само ръководителитъ. Не бива да се създава убеждението у децата, че православното дружество е само на учителя-ръководителъ, а то е такова при училището и следователно неговото дѣло трѣбва да бжде близко до сърцедто на дѣлата колегия. Дружественитъ беседи, сказки, забави, утра, вечеринки и празненства, както и благотворителната имъ дейность, трѣбва да бждатъ истинска радостъ и голъми празници за всички деца въ училището и за дѣлата колегия. Трѣбва да се отстраня сепаратизма между ръководителитъ на дружествата при едно училище. Всички дружества вършатъ полезна работа, но нека не се забравя, че православнитъ християнски дружества иматъ широки задачи, и обхващатъ задачитъ почти на всички дружества. Ние не оспорваме самостоятелното съществуване на другитъ дружества. Ние само подчертаваме възпитателното значение на православнитъ дружества. Тѣ обхващатъ дѣлната душа и сърдце на подрастващия човѣкъ. Тѣ идатъ да изпълнятъ една голъма празнина въ нашата училищна образователна и възпитателна система. Очевидно е, че друго дружество не може да изпълни тая празнота. Отъ тукъ иде и дѣлътъ, който лежи не само върху ръководителя, но и върху дѣлото учителско тѣло.

Няма друга духовна лаборатория въ училище освенъ детскитъ православни християнски дружества, гдето да се създаватъ и култивиратъ най-ценнитъ християнски и човѣшки добродетели. Освенъ словото за Христа, което увелича, заразява, пленява и възпитават, необходими сж и дѣла.

Трѣбва да се признае, че българското дете иде въ училище недохранено и недооблѣчено. Такива сж много отъ членовеѣ на десетитъ православни християнски дружества и тѣ чакатъ нашитъ навременни грижи. Да изтриемъ сължитъ на такива деца, това е нашъ християнски и човѣшки дългъ. Но какъ да стане това, когато самитъ дружества сж бедни и не разполагатъ съ никакви срѣдства, нито събиратъ членски вносъ, па

и да събиратъ, няма тия минимални срѣдства сж достатъчни да развиеѣ една осезателна благотворителна дейность, достойна за дружествата и за тѣхнитъ цели?

Отъ кжде да се взематъ срѣдства? Кой да помогне дѣлото на детскитъ правосл. христ. д-ва? — *Отъ срѣцвената на обществото, които рожби сж тѣ, а не отъ случайнитъ помощи и дарения, които сж много мащабни. Трапезарии, дрехи и обуца за Великденъ и Коледа, трѣбва да бждатъ неотмънни задачи на дружествата.* Съ тия дѣла децата ще се приобщитъ въ една душа и сърдце, ще се почувствуватъ наистина брати и сестри.

За да се проведе една широка просвета отъ дружествата, трѣбва да се обогатятъ дружественитъ библиотеки съ подходяща детска православна християнска литература, а така сжщо съ такава и за г-да ръководителитъ. *Началото е сложено. Излъжитъ няколко тома беседи, литературни и музикални сборници, издание на Светия Синодъ, сж едно добро начало, което трѣбва да се поизрави, подкрепи и поощри.* „Детско знаме“ сжщо запълни една голъма празнота. *То трѣбва да се изпраща даромъ на всички детски правосл. християнски дружества, знаейки тѣхнитъ оскъдни срѣдства.*

Стори ли се всичко това, детскитъ православни християнски д-ва, ще изпълнятъ достойно възложенитъ имъ задачи.

с. Лъжене, Свищовско.

Колчо х. Миневъ.

(учителъ-ръководителъ на д-во)

СКАЗКИ И СЪБРАНИЯ.

„Опититъ на българския народъ да пре-сѣздаде себе си въ миналото до днесъ“.

На тая тема говори г. П. Дъринговъ.

Още въ началото на сказката си г. Дъринговъ изтъкна голъмото влияние на печата у насъ. Днесъ вестника се търси рано сутринтъ отъ всѣки, който знае да чете. Нѣкои купуватъ вестникъ преди да сж взели закуската си. Всички четци жадно поглъщатъ новинитъ, живѣятъ съсь събития, които ставатъ въ далечни страни Разбира се, много отъ читателитъ търсятъ въ вестника сензационното, пикантното, но, все пакъ не може да се отрече, че ежедневната преса влияе върху духовния животъ на що годе културния човѣкъ.

Неоспоримо е, че голѣмитъ народи влияятъ съ своята култура върху по-малкитъ народи, които често жито имъ подражаватъ. Това влияние днесъ се предава особено лесно: Радиоето и печата сж най-сигурния пътъ на това влияние.

Отбелязваме, че малкитъ народи попадатъ подъ влиянието на великитъ народи, подражаватъ имъ. Едобрѣ, ако единъ малкъ народъ, какъвто сме ние, не сумѣе да запази чисто националния си битъ, своитъ предания и традиции, които съ вѣкове сж пазили неговата независимостъ, таквъ народъ се загубва, претопява се.

У насъ, все пакъ, е будно националното съзнание. Ние имаме институти, които подпомагатъ култивирането на чувството за българщина. Такава роля играе у насъ всебългарския съюзъ „Отецъ Паисий“.

г. Дъринговъ проследи накратко историята на българския народъ — идването му на Балканския полуостровъ, борбитъ които е водилъ съ Византия и трудноститъ, при създаването на новата държава.

Презъ времето на цар Крумъ българската държава става единъ отъ най-силнитъ въ югозападна Европа. Яла

най-важнен моментъ въ живота на българитѣ е покръстването имъ при царь Борисъ. Така етническата разлика между славяни и българи се заличава постепенно.

Следъ това г. Дървинговъ се спре върху гражданската роля, която е изиграла Църквата за запазване на българския народъ въ най-труднитѣ минути на неговия животъ. Църквата винаги е била на поста си, като стражъ е бдѣла надъ съединитѣ на българския народъ.

Следъ общоевропейската война настъпи единъ упадъкъ. Затова, днесъ ни се налага, да култивираме у себе си общочовѣшкитѣ и национални добродѣтели. Трѣбва да пресъздадемъ себе си и да запазимъ онова ценно съкровище, което си ни завещаха нашитѣ дѣди. Какъ да стане това?

Плътъ на усъвършенствуването е показанъ отъ Исуса Христа. Отъ историята знаемъ, че преуспѣватъ духовно и материално само ония народи, които върватъ по Христовия пътъ. Вървѣйки по тоя пътъ ние се причаваме да живѣемъ съвѣстенъ животъ съ другитѣ хора около насъ, жертвуваме се за тѣхъ и ставаме не само добри българи, но и човѣци. Христовото учение е единъ безкраенъ възходъ, пътъ къмъ висинитѣ, къмъ Бога. Всѣки човѣкъ трѣбва да знае своитѣ дѣла, да признава и приравя грѣшитѣ си. Само така ще дойде нравствено усъвършенствуване. Тогава ще настъпи царството на мира. Ние българитѣ, трѣбва да вземемъ приливъ отъ ония народи, които вѣрно и неотклонно сж вървѣли по пътя на Христовото учение. Само по такъвъ начинъ българскиятъ народъ, който не е лишень отъ творчески заложби, ще биде въ възходъ. Иначе сждбата му ще биде горчива.

Прочее, да се осъзнаемъ като човѣци!

C. K.

ИЗЪ ПЕЧАТА

„Миръ“, бр. 10693. „Обосновани сж мненията на ония, които държатъ за досегашния църковенъ бракъ, защото тѣхнитѣ мнения черпятъ отъ непресъхващъ изворъ на българскитѣ традиции, на българския битъ. Другитѣ? Сектантитѣ повтарятъ онова, което е тѣхно евангелие. Тѣмъ винаги се е зловидѣла официалната църква. Носителитѣ на крайни идеи сждо повтарятъ своитѣ тезиси. Най-сетне идва редътъ на ония, които, нѣмайки мнение, предпочитатъ леко разрешение на въпроса, като минаватъ за модерни. И стига дори до шегѣ, като члети наистина въпросътъ се отнася до ски акция. А въпросътъ е толкова трагиченъ.“

„Миръ“, 10694. „Но въ тая материя, освенъ членовеъ на правната секция, която е натоварена да изработи проектъ за брачно право, има и друга една личностъ, която трѣбва да биде предварително питана. Тая личностъ е българската православна църква. Нейното съгласие е необходимо. Въ случая е неумѣстно да се изтъква авторитарностъ (пълновластие) на държавата, както г. Пешевъ стори това въ едно по-раншо свое изявление. Слава Богу, не сжществува несъвѣстностъ между църковната властъ и църквата. Българската църква продължава да биде единъ сжщественъ отдѣлъ отъ държавната властъ и докато това е така, т. е., докато църквата не е отдѣлна отъ държавата, дотогава мнението на църквата има значение. Това мнение има по-големо значение, отколкото мнението на всички дани и господа, които побързаватъ да кажатъ какъвъ бракъ предпочитатъ — църковенъ или граждански. Нашата църква трѣбва да биде уважавана.“

„Миръ“, бр. 10695. „Но вече самото това обстоятелство показва какви врати на общественѣ недоразумѣния отваря въпросъ за въвеждане на граждански бракъ и ние сме увѣрени, че освѣтлената на г. Ф. нѣма да заповѣдаждайки за свободна любовь и отиделитѣ на всѣка религия, или пъкъ неуважителитѣ на българската православна вѣра, които сж най-ревностни ратници за въвеждане на този бракъ. Дали бракътъ е тайнство или не — въпросътъ не може да се разреши съ адюкатики сказки. Тукъ имаме работа съ едно дълбоко съзнание и вѣрване на нашия народъ. Всѣки издигнатъ общественъ трѣбва да обрне внимание на това обстоятелство. И женитѣ съ висше

образование трѣбва да го иматъ предъ видъ. Представете си само какъ ше се развиятъ нѣщата въ едно българско село. Законитѣ сж за народитѣ, а не народитѣ за законитѣ. Българитѣ съ висше образование ше стържатъ добре, ако съзнателно и сигурно поддържатъ една народна дисциплина. Иначе тѣ ше станатъ излизши.“

Както се знае, българската православна църква е едно тѣло, предвидено и защитено отъ Конституцията. Нека ония, които искатъ такова отдѣляне, да излъчатъ и го кажатъ ясно, а не да прикриватъ намѣрената си съ дреболитъ като тѣ — кой трѣбва да развенда и какъ било другде и какво показвали статистикитѣ.

Всичко заповѣда на нашата държава да запази духовната спойка на нашия народъ, която обръзва и обединява българитѣ въ и извънъ България. Нека строго се придържаме къмъ известни предания, които най-накъра сж почтени, нравствени и хубави. Тѣ спомогатъ да биде нашиятъ народъ по-добъръ, по-дисциплиниранъ и по-силенъ, а това е достатъчно.

„Слово“, бр. 4106. „Нѣколко души „писатели“ сж се постарали да обурлятъ цѣвта на дедската душа. Прераснитѣ народни приказки и легенди за звездитѣ, за самодивитѣ — всичко това е отгечено: самодивни нѣма, имало една побъркана селянка, която носещъ ходила гола по гората (июния 1935 год.). Върхъ на всичко е нѣтъкавъ разказъ, въ който орча разказва на малкото си момче, че плуга не храни, а имало страни, гдето трактора вършелъ всичко. И, за да имало у насъ трактори, продължава бащата, трѣбватъ десетки хиляди декара земя, или, като се събератъ нашитѣ селски ниви въ общо и всички селяни еднакво работятъ. И малкиятъ Стайко върви и се пита: „Кога ли ще се тури край на това селшко тегло.“

Какви отравителни чудни нѣща се пхчатъ въ душата на селското дете, което расте и живѣе съ благословения мирень трудъ, съ любовята къмъ дѣдовската земя, съ пснитѣ за изтвата, за коситбата, за оралото и двата вола, два ангели бли! Унищомена прекрасната народна пѣсенъ и приказка, смазана любовята къмъ земята и труда, отжнната душа отъ битъ — тая „възлизаватото“ дете ще плыва за пѣсоница, а майката ще го любве и ще пука глжнчатета му съ интернационализма. Разбира се, авторитѣ на това „творчество“ криятъ отъ нашитѣ деца истината, че и въ Свѣтвеса Русия селинна е извоювала своето право да има своя земя, свой плугъ и свои волове.“

„Последни новости“, бр. 5465. Пондъ-заглавие „Къде сж безкомонитѣ“, вестникътъ пише: „На кореспондента на „Комсомолска правда“ (5 мартъ) било поручено да изследва работитѣ на безкомонитѣ въ северния край. „Наглагоше се да се положи много трудъ — пише тоу кореспондентъ, за да се намѣри въ Архангелския край свѣта на съюза на войнствуващитѣ безкомонитѣ. Въ телефонната книга той не се означава, въ справочника го нѣма. Даже въ мѣстния комитетъ на комсомола не могли да кажатъ къде се намира този нѣкога войнствуващъ щабъ на борба съ религията.“

Кореспондентътъ посетилъ канцеларията на този съветъ. Оказало се, че канцеларията се занимавала съ съставяне на плановете за работа, които никой не изпълнявалъ. И самитѣ членове на съюза на безкомонитѣ не рѣдко се обръщали къмъ знахарки и магьосници. Върху ръководящитѣ истинитѣ работници е разпространено мнение, че „антирелигиозната работа — е прекоденъ етапъ.“

КНИГИ

История на руската иконописъ. К. А. Павловъ, известенъ талантливъ иконописецъ е турилъ вече подъ печатъ своята нова и ценна книга, съ която има за целъ да запозне широката публика съ най-ценнитѣ образци на древно-рускитѣ иконописци.

Книгата ше има около 1000 страници, около 900 снимки на стари икони и 12 цѣлѣтн репродукции. Въжителната статия е съставена споредъ древнитѣ ръкописи, а снимкиятъ сж вземени отъ стари образци, които до сега никжде не сж публикувани.

М. Зелински

Ал. Жековъ. Единъ свѣтлинкъ на миналото. София 1936 год. Стр. 102. Цена 60 лв. Предговорътъ е написанъ отъ проф. прот. Ив. Гошевъ.

Доставя се отъ автора, Са. Синодъ, София.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДЪЛЪ

Свѣтѣй Синодъ на Българската Църква.

Окръжно № 1761 отъ 13 мартъ 1936 год на Св. Синодъ до Епархийскитѣ началства въ България: По пктуването на духовни лица на Божия гробъ само съ групата организирана отъ Централния комитетъ при Св. Синодъ.

Ваше Високопреосвѣщенство,

Както Ви е известно, поклонническо пктуване, което урежда „Централниятъ Комитетъ за постройка на български църковно-народенъ домъ въ Иерусалимъ“ за Великденскитѣ празници тази година, има чисто църковенъ характеръ и между другото цели да улесни задачитѣ да се построи въ Иерусалимъ единъ български църковно-народенъ домъ. За голѣмо съжаление, обаче, нѣкои нецърковни организации и пктиниски търговски бюра се домогватъ да уредятъ скъпо тѣй пктувания до Иерусалимъ презъ Великденскитѣ празници. Единственитѣ мотивъ, който ги движѣе, е печалбата. Тѣ правятъ всичко възможно да попречатъ на църковното поклонническо пктуване, за да могатъ, както въ миналото да иматъ за себе си добри материални изгоди, като останатъ единствени устроители на пктувания за Божия гробъ.

Тази година тѣ се трудятъ въ своитѣ групи да привлечатъ и духовни лица, та по този начинъ да придадатъ църковно-поклоннически характеръ на своитѣ екскурзии. Понеже това е пакостно за доброто църковно и народно дѣло, осъществяването на което е възложено на Централния Комитетъ при Висшата Църковна Управа, Св. Синодъ реши да замоли Ваше Високопреосвѣщенство да забрани на духовни лица отъ Богодарованата Ви епархия да участвуватъ въ което и да било друго поклонническо пктуване, освенъ въ това, което се урежда отъ Централния Комитетъ и което тази година е поставено подъ ръководство на Преосвещеня Браници Епископъ Максимъ.

Препоръчваме се и пр.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:
† Видинскій Неофитъ.

Съдебно отдѣление.

Съобщава се на заинтересованитѣ страни и лица, че на седмото и осмото съдебни заседания на Св. Синодъ презъ пролѣтната му сесия на 1936 год. ще бъдатъ сложени на разглеждане следнитѣ съдебни производства:

VII сжд. заседание — 25 мартъ 1936 г.

- 1) Д. У. №23/35 на свещ. Иванъ Г. Нешевъ, отъ с. Куза, Чирпанско.
- 2) Д. У. № 4/36 на свещ. Василий Т. Никоновъ, отъ с. Колевча, Шуменско.
- 3) Д. У. № 5/36 на прот. Марко Илиевъ, отъ гр. Ямболъ.
- 4) ч. бр. пр. № 5/36 на Анна п. Николаева, отъ София и Методи п. Николаевъ, отъ Орханеа.
- 5) ч. бр. пр. № 8/36 на Олга Герганова и Дончо Гергановъ, отъ София.
- 6) в. бр. д. № 182/33 на Маринъ Боневъ Арnaudовъ и Жека Христозова, отъ с. Черноконево, Чирпанско.
- 7) в. бр. д. № 220/31 на Колко Тодоровъ, отъ с. Здравецъ, Чирпанско и Стояна (Стана) Гачева, отъ с. Западно Шивачево, с. о.

8) в. бр. д. № 257/34 на Григоръ Дѣловъ и Катерина Ив. Поплукова, отъ София.

- 9) в. бр. д. № 6/35 на Зоя и Симеонъ Янкови, отъ София.
- 10) в. бр. д. № 58/35 на Йорданъ и Катя Хр. Полеганови, отъ София.
- 11) в. бр. д. № 67/35 на Върбанъ и Мария П. Стоянови, отъ София.
- 12) в. бр. д. № 230/35 на Величко и Екатерина Герови, отъ София.

VIII сжд. заседание — 28 мартъ 1936 год.

- 1) в. бр. д. № 147/35 на Христо Денчевъ Костандиновъ и Цона Минкова Камбурова, отъ гр. Севлиево.
- 2) в. бр. д. № 180/35 на Такоръ Басмалджия и Маришка Желѣзкова Попова, отъ София.
- 3) в. бр. д. № 87/35 на Рисимка (Симка) Николава, отъ с. Батановци, Радомирско и Георги Заревъ, отъ Перникъ.
- 4) ч. бр. пр. № 7/36 на Иванъ Г. Стефановъ и Елена Панайотова, отъ София.
- 5) в. бр. д. № 27/36 на Методи и Елена Тодиви, отъ София.
- 6) в. бр. д. № 28/36 на Милко и Надя Ив. Милеви, отъ Шуменъ.
- 7) в. бр. д. № 29/36 на Георги Т. Дичевъ и Вѣра Ст. Панайотова, отъ София.
- 8) в. бр. д. № 30/36 на Петра Василева, отъ с. Хансово, Ямболско и Георги Петровъ Папазовъ, отъ Ямболъ.
- 9) в. бр. д. № 31/36 на Коста и Тота К. Тодиеви, отъ с. Видболъ, Видинско.
- 10) в. бр. д. № 32/36 на Стоянъ и Елена Хр. Петкови, отъ София.
- 11) в. бр. д. № 33/36 на Александъръ п. Ст. Унгаровъ, отъ гр. Ловечъ и Елиза Валтеръ, отъ гр. Виттихаймъ, Германия.

Забележка. Въ случай, че казанитѣ заседания не се състоятъ на опредѣленитѣ дати или не бъдатъ разглеждани всички насрочени дѣла, последнитѣ се отлагатъ за следващото по редъ заседание.

Пенсионирани свещеници. Св. Синодъ е разрешилъ да бъдатъ освободени отъ енорийска служба, съ право на пенсиониране, следнитѣ свещенослужители:

- 1) Протоиерей Емануилъ Стоименовъ отъ с. Изворъ, Радомирско.
- 2) Протоиерей Георги Д. Балабанчевъ отъ с. Върба, Радомирско.
- 3) Свещеникъ Кръстанъ Мановъ отъ с. Зимевци, Софийско.
- 4) Свещеникъ Пенчо Ст. Кърджиковъ отъ с. Конско, Бръзничко.
- 5) Свещеникъ Йорданъ Ангеловъ отъ с. Кумарица, Софийско.
- 6) Свещеникъ Георги Коловъ отъ с. Бирмирци, Софийско.

Врачанска епархия. Детското православно христинско дружество „Св. Архидяконъ Стефанъ“ при прогимназията въ с. Лепица — Бяло-Слатинско, подъ ръководството на енорийския свещеникъ Константинъ К. Пѣвъ и директора на прогимназията Вячко Тодоровъ, на 3, III. 1936 год. празника „Освобождението на България“ даде забава съ пиесата „Борби за свободата“ отъ Йор. Недковъ. Забаната масово бѣ посетена. Събраната сума се даде за въ полза на ученичката трапезария при училището въ с. Лепица.

Сливенска епархия. Благодарение на младия и енергиченъ свещеникъ Лазаръ П. Илиевъ въ с. Потурнакъ се изгради величественъ храмъ презъ 1935 г. Свещеникъ Лазаръ П. Илиевъ съ съдействието на г. Ст. Бъчаровъ, нач. на Т. П. Станция, образуваха църковенъ хоръ.

ЦЪРКОВНА И ОБЩЕСТВЕНА ПЪТОПИСЬ.

I. У насъ.

Панихида за Царь Освободителя. На 14 т. м., въ сжбота, по случай годишнината отъ трагичната смъртъ на незабвения Царь Освободител въ храма-памятникъ „Св. Александъръ Невски“ бѣ отслужена панихида отъ Тѣхни Високи Просвещенства Синодалнитѣ Митрополити св. Видинския г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, св. Софийския г. Стефанъ, св. Сливенския г. Иларионъ и св. Врачанския г. Паисий, въ съслужение съ Тѣхни Високи Преподобия Архимандрититѣ Кирилъ и Йосифъ и многобройно духовенство.

На панихидата присъствуваха г. г. министритѣ, начело съ министъръ-председателя г. Кюсеновѣ, представители на Двореца, генералитетѣ, г. г. офицеритѣ, кметътъ на столицата г. инж. Ивановъ, официални лица, ученицитѣ отъ рускитѣ училища и много народъ.

Н. В. Пр. Търноскиятъ митрополитъ г. Софроний на 19. мартъ въ 5:30 часа следъ обѣдъ бѣ приетъ на аудиенция отъ Н. В. Царя. Отъ Св. Синодъ той бѣ взетъ съ специална дворцова калеска и отведенъ въ Двореца.

Митрополитъ Софроний ще бѣде въ престолния си градъ В. Търново идната недѣля, 29 т. м.

Висши прѣмѣни въ министерството на Народното Просвѣщение. Освободени сѣ отъ длъжностъ главниятъ секретаръ г. проф. Сп. Казанлъчиевъ, началникътъ на срѣдното и висше образование Ат. Димитровъ, началникътъ на основното образование Ж. Чанковъ.

Юбилей на Прот. Иванъ Кожухаровъ. На 15 т. м. бѣ отпразднувана въ столицата 25-годишната просвѣтно-музикална дейностъ на Протоиерей Иванъ Кожухаровъ. По тоя случай въ Кооперативния театръ бѣ уреденъ въ негова честь концертъ съ отбрана програма.

Сказка. На 18 Ш., въ новия голѣмъ салонъ на „Учителската каса“, г. проф. Д. В. Долгерзѣвъ държа сказка противъ гражданския бракъ, отговоръ на проф. Фаленхетъ.

Салонътъ не можа да побере всички дошли да чуятъ сказката.

† Атина В. Чомова. На 11. т. м. почина въ столицата Атина В. Чомова, майка на г. Ив. Чомовъ, сждебенъ чиновникъ въ Св. Синодъ.

Богъ да я прости! Вѣчна и память!

II. Въ чужбина.

Голѣмо разпространение на Библията се отбѣлзва презъ последнитѣ две години. Така, споредъ едно извѣстие на Британското Библиеско общество, само отъ изданията на това общество Библията се е разпространила въ повече, отколкото презъ годинитѣ преди това, въ Германия съ 20,000 екземпляра, а всичко — 154,483 екземпляра, въ Испания — съ 20,000 екземпляра. Само въ Италия се забѣлзва едно намаление. Въ „Абисиния“ били разпродадени 5,000 Библии на 5 различни езици. Продавани сѣ били Библии първоначално и на италианскитѣ войници (въ Порть-Сантъ), но италианскитѣ власти протестирали и продажбата била

спрѣна. Най-голѣмъ успѣхъ на разпространението на Библията има въ *Китай*, дето презъ реченитѣ две години 1934 и 1935 Библията била разпродадена кръгло 400,000 екземпляра въ по-вече, а всичко 4,296,495 екземпляра.

Това поповише разпространение на Библията и въ стария християнски свѣтъ, и въ езическитѣ страни е сжщо едно отъ доказателствата за възражанието и засилването не само на религиозното чувство изобщо, но по-специално — и на християнството.

Какво е религиозно-християнското състояние на студентството въ Сев. Америка? На тоя въпросъ дава единъ, макаръ и частиченъ, отговоръ, една анкета, която била произведена между студентитѣ въ университетъ въ Индиана. Резултатътъ отъ тая анкета е следниятъ:

	Да	Не	Неопределено
Вѣрвате ли въ Бога?	96%	3%	1%
Вѣрвате ли въ Исуса Христа?	93%	5%	2%
Принадлежите ли къмъ църква?	89%	7%	4%
Вѣрвате ли въ силата на молитвата?	89%	8%	2%
Противоречи ли науката на религията?	29%	66%	5%
Религиозни ли сѣ съвременнитѣ студенти?	40%	45%	15%
Трѣбва ли църквата да се занимава съ въпроситѣ на политиката, индустрията и т. п.?	25%	66%	6%
Четете ли Евангелието?	63%	34%	3%

Римо-католишката младежка организация въ Франция се празнува презъ идната година 50 години отъ сжществуването си. Списанието „Les Annales de la Jeunesse Catholique“ подготвя това събитие още отсга. Въ връзка съ това реченото списание пише: „Като празнуваме успѣхитъ, който постигнахъ презъ последнитѣ години отдѣлнитѣ наши дружества, ние искаме да посочимъ на значението на свидетелството, което дава на цѣлия свѣтъ католишкото младежко движение и което застъпва следнитѣ основни начала. То е едно училище за съвѣстна работа, която служи на стремежитъ на французката младежъ. То обединява въ своитѣ редове всички класи и изисква отъ водачитѣ една органическа съвѣстна работа. Чрезъ тази съвѣстна работа се подчертава равнопоставеното на всички класи и уваженето предъ човѣшката личностъ, която отъ своя страна е единъ отъ коренитѣ на порастането на класовото съзнание. Движението отбѣлзва цененето на хората по рождение или богатство и признава оценка, която се основава на отговорността и службата. Последствие на тия начала произлиза една структура на обществото и на гражданственото учение, които се отличаватъ отъ нашия индустриаленъ икономически строй. Движението отхвърля всѣхкаква класова диктатура и подготвя единъ редъ, който значи не потискане наедного чрезъ други, а се стреми къмъ едно справедливо израстване. Движението се стреми къмъ обогородяване личността на работника чрезъ своята програма и чрезъ понятието за труда, като молитва и аскетизмъ едновременно“.

Отъ горното се вижда, до каква степенъ р. католическата църква насочва и използва дори и младежта си за своята социално-християнска програма, т. е. за своя курсъ на своята християнска-социална дейностъ. Още по-вече тя върши това съ сдруженията, които тя е организираща между работническата р. католическа младежъ. Значението на тая младежъ се вижда и отъ следния примѣръ.

Странно отношение на френската комунистическа младеж към френск. р-католическа работническа младеж се забелязва напоследно време. До като национал-социалистичът (хитлеристичът) въ Германия обвиняват римо-католицизма и неговите организации, че имали (поне мъгчалив или фактически) съюз съ комунистическите организации, самите р-католици категорически отхвърлят такова обвинение. Така е направил на конгреса си това дѣто въ Брюксел римо-католическият съюз на работническата младеж. Обратното на това, комунистическата младеж, следвайки разбира се, инструкции от по-горе, показвала все по-вече внимателност към р-католическата работническа младеж. Така, напр., неотдавна младитѣ комунисти въ Париж, събрали, на брой около 2000 души, въ „Palais de la Mutualité“, да изслушат отчета за шестия конгрес на „Интернационала на комунистическата младеж“, слушали единъ отъ ораторитѣ да имъ препоръчва, да поддържатъ добри отношения съ р-католическата работническа младеж, да поддържатъ нейнитѣ искания и да показватъ почти-телностъ къмъ вѣрата ѣ.

Излизайки отъ много силно застъплената въ р-католицизма свѣтско-юридическа страна и отъ неговата монархическо-папска система на управление, Достоевски едно време предвѣщаваше, че ще дойде денъ когато ще се съюзътъ социализмътъ и р-католицизмътъ. Следъ войнитѣ вече на нѣколко пкти въ нѣколко страни римо-католици и социалисти управляваха заедно. Между комунизма и социализма съществена разлика нѣма. Да вѣрва ли човѣкъ, че единъ денъ ще се обединятъ да управляватъ свѣта (да искатъ да преобърнатъ въ хлѣбове камѣнитѣ въ пустинята) римо-католицизмътъ и папизмътъ? Практически днесъ много ги сближава общата имъ борба съ хитлеризма или национал-социализма, поради общата имъ опасностъ отъ това последния.

Хитлеризмътъ и младежта — това е, отъ друга страна, една не по-малко важна и тревожна проблема. Национал-социализмътъ, въ своята господствена частъ, си има свои религиозна идеология (— полудеизическа, полухристиянска), която не може да се приими, нито съ р. католицизма, нито съ протестантизма (лютеранството). Национал-социализмътъ (като комунизмътъ, р. католицизмътъ и всички голѣми движения), за да си осигури бѣдше гледа да спечали идейно преди всичко младежта. Ето защо хитлеристското правителство разруши въ Германия всички общи младежки сдружения и образува единъ общо-имперски „Хитлеровско-младежки съюзъ“, съ особена организация, идеология, програма и т. н. Тоя съюзъ обаче скоро се сблъска съ съюзитѣ на християнската германска младеж — както на р. католицистѣ, тъй и на протестантитѣ. Макаръ да се сключи единъ компромисъ (или конкордатъ), чрезъ който се даваше възможностъ и отчасти време за чисто-религиозно възпитателска дейностъ съ християнската младеж, изглежда, че и отъ него нищо не излиза. Все по-вече зачестяватъ и се засилватъ оплакванията за антихристиянската и антицърковна дейностъ въ общоимперския съюзъ на Хитлеровата младеж. Така, водачътъ на нѣмската лютерански съюзъ на дружествата на еюрискиятъ свещеници Клингеръ (отъ Нюренбергъ) съобщава на върховното църковно управление: „По въпроса за младежта се забелязватъ сѣщо и въ държавното ръководство на младежитѣ все по-вече течения, които целятъ да отведатъ младежта отъ всѣкъкакъ авторитетъ на църквата и на християнството. Може безспорно да се установи съ материалъ изъ всички области на Райха, какъ много се работи върху това, да се отчужди младежта отъ църквата и християнството. До-

говорътъ за църковното ръководство на младежта почти никжде въ дѣла Германия не се изпълнява . . . или пъкъ се гълкува тъй своеобразно, че църквата е обезправена въ своята дейностъ съ младежта. Въпросътъ за дейността на църквата между младежта трѣбва да се положи на единъ основенъ прегледъ, за да може да се избѣгнатъ излишни отбегнатости и за да се направя възможна една съвѣстна дейностъ на църквата и държавата съ младежта. Не може да се допусне, незрѣлата още младеж да бѣде възлчана въ борбитѣ на разнитѣ идейни течения. Ние не искаме държавната (организираната отъ държавата въ хитлеровския съюзъ) младеж да се застъпва за Христа и църквата. Но ние имаме право да искаме, да се даде възможностъ въ държавата за работа на църквата между младежта, както и да се държатъ даденитѣ ни права. Трѣбва да се даде възможностъ, младежта да посѣжда богослужението, религиозното обучение и предпричатитѣ уроци, споредъ заявата на министра на просвѣтата: „Недѣлната принадлежи на църквата и на семейството“.

„Чисто църковна работа между младежта“, — това е, отъ трета страна, паролата на водачитѣ на хитлеризма и на хитлеристския младежки съюзъ. Тази парола е насочена срещу римо-католическата дейностъ между младежта, понеже се обвинява р. католическата църква, че тя изпользувала религията и църквата, за да всѣва антихитлеристски политически възгледи или тенденции, сѣщо и между младежта. Но сѣщата парола е насочена и срещу протестантскитѣ младежки организации и водачи. Въ връзка съ това секретарятъ на Западно-германския лютерански младежки съюзъ Иоанъ Бушъ пише: „Но какво значи: „работа отъ чисто църковно-религиозно естество?“ Та то е невъзможно, тая работа да означава — ние да държимъ предъ нашата младеж само проповѣдитѣ. Ние не можемъ да се откажемъ отъ това — въ тая рамка да влиза всичко онава, която блага вѣстъ на Св. Писание ни разяснява въ своитѣ отражения и плодове. Къмъ една истинска библейска работа принадлежи безъ друго единъ такъвъ погледъ въ историтата на църквата, че въ нея ние да виждаме, кои блага донася истинското проповѣдане на Словото Божие и какви бѣжотни и разрухи настѣпватъ отъ разнитѣ блуждения. Непременно къмъ това принадлежи и погледътъ върху специалнитѣ борчески области на църквата на вътре и навънъ, погледътъ върху мисионерското поле и т. п. Какъ можемъ ние да говоримъ съ нашата младежъ за Християната църква, безъ да разглеждаме нейната работа на любовта, тъй, както тя се изразява въ нейната вътрешна мисия?“

Както е известно, сѣщата тактика държатъ и рускитѣ болшевики. И тѣ казватъ: църквата може да върши само „чисто“ църковно-религиозна работа, като разбиратъ подъ това само богослужението, трѣбитъ и „чисто“ религиознитѣ проповѣди въ време на богослужение. Всичко друго — идейната религиозно-християнска работа, практическата социално-етическа работа, работата на вътрешната мисия, особено извънбогослужителна религиозно-възпитателска работа — всичко това не било „чисто“ църковно-религиозна работа, а контрареволуционерство. Навсѣкжде авторитарнитѣ и безбожнически (или аргентозенъ) духъ въ държавата води до еднакви резултати: до противничество съ християнството и до гонение на църквата и свободата. Тоя духъ се проявява въ разни форми и степени, но го има на всѣкъде и въ свѣ. Русия, и въ Германия, а въ Турция, и въ Мексико, и въ Италия, и въ Испания и т. н. Християнитѣ и тѣхнитѣ духовни водачи навсѣкжде трѣбва да бѣдятъ на шрекъ, активни и готови на съ-

труднически труд на това общо-християнско поле.

Върху проблемата и закрилата на свободата на вѣрата и съвѣстѣта тѣкмо въ десеткато време се размислява, приживява, пише и говори твърде много по цѣля християнски културен сайт, понеже има защо. И въ това отношение нашата епоха е една отъ най-важнитѣ епохи отъ историята на човѣчеството и християнството. Въ западна Европа особено на три мѣста особено се съзнава, преживява и високо държи свободата на вѣрата и съвѣстѣта: въ Англия, Швейцария и Скандинавия. Неотколе известниятъ швейцарски християнски ученъ и общественикъ *Д-ръ Ханс Блалеръ* (Лодернъ) публикува по-въпроса интересна статия, въ която, между другото, казва:

„Вѣрността, съ която църквата днесъ въ много страни се бори за своята вѣра, е осезателното свидетѣлство на съвремеността за исторически отдалена доказанитѣ фактъ, че правото на свобода на вѣрата и на съвѣстѣта и на неговия корелатъ — на свободата на словото, пресата и събиранята — е безусловната предпоставка за всѣкъвъзвъ религиозенъ и духовенъ животъ. По-ново време, отъ 17 вѣкъ насамъ, се въздигна принципътъ на свободата на съвѣстѣта отъ име Божие между и за всички народи, и противъ разнитѣ изповѣдания да може да има борба само съ меча на духа и словото Божие. — „Либералната“ революция даде по-късно на неприкосновеността на тая свобода една по-неутрална формула. Тая революция съвѣташе, че по-вече ще осигури и ще затвърди и въкорени по-дълбоко въ културното съзнание на всички времена тая свобода, като подчертае по-силно човѣшкото достойнство и човѣшкитѣ права, отколкото ако се позове на Бога. Обаче тая свобода на вѣрата и съвѣстѣта се пренесе отъ зоната на опасноститѣ на конфесионалното своеволие въ зоната на политическо или расово или отъ човѣшкитѣ страсти обусловеното своеволие. Срещу тая опасностъ се търсѣше да се намери една нова сигурностъ отъ религиозно естество, а именно противопоставянето на едно по-високо право срещу посегателствата отъ политически или расови съображения. Въ Лондонския протоколъ отъ 1830 г. тогавашнитѣ велики сили възложиха на Гърция тържественото задължение, „да се отнася къмъ всички свои поданици съвършено еднакво въ религиозно, гражданско и политическо отношение“. Още по-решително се присъединява въ 1878 г. Берлинскиятъ конгресъ къмъ искането: „всички държави, които желаятъ да бждатъ приети въ семейството на европейскитѣ свободни страни, преди това трѣбва да приематъ ония начала, които съставляватъ основата на социалната уредба на всички европейски държави“. Така че, къмъ гаранцията на конституцията се добавя и международната гаранция. Всевѣтската война не прекъсна това развитие. Отъ 1916 до 1934 г. се застъпиха съ увеличена конституционна и международна закрила свободата на личността и народитѣ всички голѣми международни правно-научни съюзи (американскиятъ институтъ за международно право, международниятъ юридически съюзъ, институтътъ за международно право, правната комисия на междуарламентарния съюзъ, комисията за правни и политически въпроси на всемирниятъ съюзъ на дружествата за обществото на народитѣ). Този принципъ е възприетъ и въ конституцията на Германия отъ 1919 г. и на новопоявилитѣ се или разширени източно-европейски държави. Въз основа на мирнитѣ договори и на договоритѣ за закрилата на малцинствата отъ 1919 до 1925 г. тѣзи държави трѣбва да възприематъ покровителственитѣ отъ обществото на народитѣ задължения за зачитане религиознитѣ и национални малцинства. Въ 1922 и 1933 г. събирането

на обществото на народитѣ потвърждава, че това начало трѣбва безъ изключение да се прилага въ всички страни къмъ всички малцинства и всички поданици, които по раса, езикъ и религия се отличаватъ отъ народа на мнозинството.

Днесъ обаче стоимъ предъ факта, че всички тия осигурявания се оказватъ недостатъчни и не ефикасни, подъ давлението на голѣми политически или свѣтогледни преврати. А това хвърля многобройни човѣшки групи въ мизерия, подиръ като сж загубили отечество и имоти.

Презъ 1934 г. Обществото на народитѣ приема за свой членъ Съветска Русия, безъ да я задължи съ принципитѣ на Берлинския договоръ. Въ 1936 год. високитѣ комисаръ на обществото на народитѣ за бежанцитѣ отъ Германия се оттегля отъ поста си, понеже за тѣхъ, при сегашния редъ, не може да има достатъчна грижа. При това положение трѣбва да се подемъ борба за свободата на вѣрата и съвѣстѣта и то като „неприкосновено и отъ Бога идяще право на човѣшката душа“ и да бжде обосновано на Евангелието и застъпвано въ съответствие съ въпроситѣ и бждитѣ на нашето време. Нуждната предварителна научна работа е извършена чрезъ новитѣ училища на международното право и на международнитѣ съюзи. Но трѣбва отъ обществото на народитѣ да се иска, то да изиска отъ всички народи и страни да изпълнитѣ следнитѣ условия: 1. Не може да се издаде законъ, който забранява или пречи на свободното изповѣдане на вѣрата. 2. Не може по никой начинъ, нито чрезъ законъ, нито чрезъ факти, да се върши различие въ вреда на ония, които се придръжатъ о една особа догма, религия или вѣра, до колкото тѣ не стоятъ въ противоречие съ обществения редъ или моралъ; 3. Трѣбва да се осигурятъ на всички раси и малцинства вътре за тѣхното ведомство да се отнасятъ съ тѣхъ еднакво и да иматъ същата сигурностъ, каквито сж предвидени за народа на мнозинството. Най-сетне, една добре уредена международна правосъдна служба да осигори прилагането всичкитѣ тия начала къмъ всички хора и страни“.

Но надъ и предъ всичкитѣ тия осигуровки — на разума, правото и ползливостта — стои, ще добавимъ ние, осигуровката, силата, „санкцията“ на самата вѣра, на самата съвѣст, защото тая липса или е слаба въ ръководителитѣ на разнитѣ държави и международни институти (като обществото на народитѣ, междунар. сждилища и пр.) — за това не се зачита и самата свобода на човѣка, народа и пр. и преди всичко свободата на съвѣстѣта и вѣрата.

Трѣбва, прочее, въ всички тия държави и между-държавни ръководници и институти да се създаде съвѣст и вѣра, за да можемъ да се надѣваме, че и тѣ ще зачитатъ и закрилятъ съвѣстѣта, вѣрата, свободата, дето за това стане нужна.

Международенъ младежки конгресъ за мира се състоялъ въ Брюкселъ между 29 февр. и 1 мартъ т. г. На него взели участие 350 делегати отъ 23 страни. Сжщо и голѣмитѣ международни християнски организации изпратили свои хора като наблюдатели. На конгреса били представени: 45 християнски (р. католически и протестантски) дружества, 30 либерално-прогресивни, 71 социалистически, 21 комунистически, 75 ладифицистически, 45 антифашистски и 42 еврейски групи. Конференцията била една ентусиастична манифестация за мира и едно сплотяване за борба съ войната, съпроводена съ взаимно уважение между делегатитѣ, въпреки многото различия въ възгледитѣ имъ. Какъ трѣбва да се осигури мирътъ? — това по-подробно не било разглеждано. Изобщо цѣлата конференция не била толкова

конференция за разучаване въпроса, кождото една срѣща за връзки и единъ етапъ по пътя за всемирната младежка конференция на Лигата на дружествата за обществото на народитѣ въ Женева, презъ нач. на септемврий наст. година. Взетитѣ въ Брюкселъ резолюции носятъ печата на пацифистическата идеология на лѣвитѣ партии. Участникитѣ на християнскитѣ групи имали нѣколко пъти възможностъ да изразятъ християнското становище за проблемата на мира. Брюкселската конференция се намира подъ патронажа на твърде познатитѣ европ. пацифисти Селма Лачерлевъ, Лордъ Сесилъ, Роменъ Роланъ и пр.

Международната младежка конференция на лигата на дружествата за обществото на народитѣ (председателъ отъ клона на която въ България е проф. Г. П. Геновъ) ще се състои въ Женева отъ 31 августъ до 7 септемврий. Тя има въ програмата си следнитѣ въпроси: 1. Народитѣ и обществото на народитѣ (организацията на мира; колективната сигурностъ и разоръжаване); 2. Стопанското и социално организиране на свѣта; 3. *Религиознитѣ, морални и философски основи на мира*; 4. Международнитѣ задължения на младежта.

На тази конференция щѣли да взематъ участие и разни *международни християнски младежки съюзи*.

Международната женска лига за миръ и свобода (председателка на клона отъ която въ България е г-жа Ек. Каравелова) е издала единъ позивъ къмъ всички страни, съ който апелира къмъ народитѣ да се откажатъ отъ войната въ интереса на една конструктивна миротворна работа, и народитѣ да изпълняватъ своитѣ международни задължения, като: 1. спратъ незабавно все по-вече увеличаващото се въоръжение; 2. използватъ съществуващия вече апаратъ за мирно изглаждане съществуващитѣ конфликти; 3. работятъ за сключване международенъ договоръ, за незабавно намалване въоръженията като първо сръдство за свѣтовното разоръжаване; 4. осигурятъ въз основа на взаимна зависимостъ, едно международно споразумение, което да тури край на водящата къмъ война стопанска анархия.

Решениѣ женски международ. съюзъ моли и *църквитѣ*, да подкрепятъ почина му.

Д-ръ Ст. Станчевъ.

Обявление № 339. Изгубено е кръщелно свидетелство на свещ. Димитрий Симова отъ гр. Трънъ. Да се смѣта невалидно.

гр. Трънъ, 9. III. 1936 година.

Трънски Арх. Намѣстникъ: **Прот. Петъръ Колевъ.**
1—107—1

Обявление № 340. Изгубено е кръщелно свидетелство на Алекси Ренгеловъ отъ с. Насялци, Трънско. Да се смѣта невалидно.

гр. Трънъ, 9. III. 1936 година.

Трънски Арх. Намѣстникъ: **Прот. Петъръ Колевъ.**
1—108—1

Обявление № 341. Изгубено е кръщелно свидетелство на Щеря Радуюловъ отъ с. Стренимовци, Трънско. Да се смѣта невалидно.

гр. Трънъ, 9. III. 1936.

Трънски Арх. Намѣстникъ: **Прот. Петъръ Колевъ.**
1—109—1

Обявление № 1784. Дава се подъ наемъ, чрезъ преговори по доброволно съгласие, кантора на ул. „Позитано“. Приблизителна наемна стойностъ 600 лв. месечно. Преговоритѣ 26 мартъ, т. г., Св. Синодъ. Поемнитѣ условия Канцеларията.

София, 16. III. 1936 г.

1—104—1

Отъ Канцеларията.

Надгробенъ плачъ.

Сиречь, похвални погребални пѣсни, които се пѣятъ на Велика Сжбота около плащаницата Христова 5 лв.
(За повече отъ 5 ека., 30% отстъпка)

Обявление № 14. Изгубено е кръщелно свидетелство на Ангелъ Н. Рилевъ отъ с. Якоруда, е невалидно. Издаденъ дубликатъ.

с. Якоруда, 25. II. 1936 г.

1—106—1

Свещ. Г. Заховъ.

Леновско църковно настоятелство — Борисовградско.

Обявление № II. Леновското църковно настоятелство, Борисовградско, обявява на интересуещитѣ се, че на 14 априлъ т. г. ще се произведе търгъ съ тайно малаонадаване за неправъ камбанария въ с. Леново, по изработени поени условия и планъ.

Девизна цена 103,000 лева. Залогъ 10% въ пари, или банково удостоверение. Закона за Б. О. П. задължителенъ за конкурентитѣ, които трѣбва да иматъ майсторско и за честностъ свидетелства.

Пашането става на части по ситуации. Поемнитѣ условия и плана на разположение всѣкога до деня на търга.

Търгътъ се удобрява отъ настоятелството и утвърждава отъ Митрополията. Сжщия ще продължи до 5 часа следъ обядъ.

с. Леново, 1 мартъ 1936 година.

1—105—1

Отъ настоятелството.

БЛАГО ИВ. ВЕЛЕГАНОВЪ

намбуолъяръ — Пловдивъ, ул. „Абеджийска“ 30.

ИЗРАБОТВА

Надгробенъ съ три златни медали

всѣкакви голѣмни камбани черковни и училищни, ненадминати по тонъ и мелодия, свѣщници всѣкакви размѣри отъ чистъ месингъ, изцяло полирани, черковни полилеи на 1, 2 и 3 етажи богато украсени.

Фирмата **ВЕЛЕГАНОВЪ** съществува отъ 1872 г.

Най-дългъ опитъ —

най-голѣма практика

2—99—2

КАМБАНИ

църковни, училищни и свѣщници първокачествени доставятъ по конкурсъ и преливатъ спукани въ работилницата си или на самото мѣсто

БРАТЯ АЛЕКСИЕВИ, камбанолъяри.
ул. „В. Воиничка“ (до Пещерското шосе) — Пловдивъ.
1—103—1

Редакторъ: Проф. Д. В. Дюлгеровъ.

Печатница С. М. Стайковъ — София